

PATRIOT

1. Moravskoslezská filmová stopa: herečky (filmů) pro pamětníky 4

27.06.2024 Patriot - Roman Vojkůvka

strana: 118 rubrika: Film - téma

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** Antonína; Divadla; Dvořáka

Poslední část seriálu věnovanou herečkám filmů, na něž pomalu sedá prach, uzavřeme připomínkou šesti výrazných žen. Spojuje je především skutečnost, že jejich potenciál nebyl filmaři dostatečně využit. Některé z nich tak žádnou výraznou postavu na plátně nikdy nehrály. Jiné silnou rolí začaly a zažily díky ní svůj herecký vrchol na samém počátku a poté byly, ať už vinou barrandovských pohlavárů, či svou vlastní, obsazovány pouze do postav okrajových, či z pláten kin nadobro zmizely.

3. 1. 1949 se v Ostravě narodila Hana Lelitová. Od dětství tančila na jevišti **Divadla Antonína Dvořáka**, milovaného baletu však musela záhy zanechat kvůli nepřípustné výšce (168 cm). Vystudovala tedy herectví na Státní konzervatoři v Brně. První angažmá získala v ostravském Divadle Petra Bezruče, odkud si odskočila vyhrát soutěž krásy Miss Vítkovických železáren.

Ve stejné době byla na základě fotografie z konzervatoře pozvána na konkurz filmového přepisu Kunderovy povídky Já truchlivý Bůh (do kin uveden 1969). Úspěšně prošla třemi koly a byla vybrána ze tří set dvaceti uchazeček do hlavní ženské role studentky Janičky (po boku Miloše Kopeckého).

Další, rozsahem menší roli, získala v Herzově televizním filmu Sladké hry minulého léta (1969), který byl rok pro premiéře na obrazovkách uveden Slovenskou pojičovňou filmov i do kin. Roli manželky výrobce gramofonových desek Ferrera (Vladimír Ráž) ztvárnila v muzikálu Hvězda padá vzhůru (1974) s Karlem Gottem v hlavní roli. O další hereckou práci se jí v několika následujících letech postarali režiséři na Slovensku. Objevila se tam v budovatelském snímku Ohnivě križovatky (1974), v krimi s maniakem ohrožujícím ženy břitvou Šepkající fantóm (1975), psychologickém dramatu Advokátka (1977) a v Jakubiskově komedii Nevera po slovensky (1981). Opět s Jurajem Herzem spolupracovala na barrandovském snímku Zastihla mě noc (1985), svou filmovou kariéru pak uzavřela drsným krimifilmem z Ostravska Divoká svině (1989).

V databázích a titulcích filmů ji lze najít i pod jménem Hana Prymusová-Lelitová. Letos oslavila pětasedmdesátiny.

Eva Gorčicová (* 17. 5. 1950) se v rodné Ostravě dlouho neohřála a svou uměleckou dráhu spojila s brněnským Městským divadlem, kde setrvala sedmatřicet let. Před kamerou se poprvé objevila ve svých dvaadvaceti, nešlo ovšem o projekt mířící do kin, nýbrž o komedii

Příliš velká výhra

(TV, 1972), vyrobenou pro televizní obrazovku. Ve filmu ji bylo možné spatřit podstatně později a pouze dvakrát, konkrétně v nepříliš povedené komedii WesternStory (2011) a dramatu o zmateném cyklistovi s názvem Posel (2012). Její herectví bylo podstatně lépe využito v Československé a později České televizi, zejména v její brněnské pobočce, kde vytvořila na tři desítky rolí. Zahrála si např. v komedii Domácí strava je domácí strava (TV, 1978), pohádce O Radkovi a Mileně (TV, 1990), či v krimi seriálech Hříšní lidé města brněnského (TV, 1999) a Četnické humoresky (TV, 2001-2007).

Zemřela 22. 12. 2015 v Brně.

8. 10. 1950 se v Ostravě narodila Radka Dulíková. Otce si v dětství moc neužila, byl totiž v padesátých letech Gottwaldovým totalitním režimem uvězněn v Jáchymově. Ani po propuštění na amnestii se na svobodě dlouho neohřál, pro porušení podmínky, k čemuž stačila malá záminka, byl opět posazen za mříže, tentokrát v Leopoldově a ve slovenské Ilavě. Propuštěn natrvalo byl až v roce 1962. Malá Radka mezitím, už od svých osmi let, působila v ostravském dětském rozhlasovém souboru a sbírala zkušenosti na jevištích Státního divadla a Divadla Petra Bezruče. Filmovat začala velmi záhy. Debutovala v havířské komedii Kotrmelec (1961) jako dcera hlavního hrdiny Kohuta v podání Rudolfa Deyla ml. Do tehdejšího západního světa se v rámci festivalů podívala po účinkování v Kachyňově dramatu Vysoká zeď (1963), kde ztvárnila třináctiletou Jitku, zamilovanou do mladíka (Vít Olmer) dočasně upoutaného na invalidní vozík.

Následovalo studium na gymnáziu, během něhož byla členem ostravského divadla Waterloo. Po neúspěšném pokusu o přijetí na DAMU (nepřijetí na herecké školy potkalo i několik pozdějších tzv. dětských hvězd, např. Žanetu Fuchsovou a Michaelu Kudláčkovou), nastoupila v roce 1970 do Těšínského divadla, odkud po dvou letech odešla do Prahy. Zde pracovala jako produkční, administrativní síla, inspicientka a asistentka režie v divadelním studiu Ateliér a v Činoherním klubu. K filmu se vrátila devět let po Vysoké zdi, leč žádná další velká role už na ni nečekala.

V dramatu Bitva o Hedviku (1972) ztvárnila sekretářku, v historickém snímku Zločin v Modré hvězdě (1973) úřednici, v krimi Noc oranžových ohňů (1974) zapisovatelku u soudu, ve špionážním snímku Akce v Istanbulu (1975) sekretářku a tajemnicí v povídce Jak se plaší Smrtihlav z triptychu Profesori za školou (1975). Objevila se i ve slovenském dramatu Stretnutie (1975), ve fantastické komedii Od zítřka nečarují (1978) byla maminkou jedné z dětských postav, v psychologickém snímku Nechci nic slyšet (1978) je v titulcích uvedena jako blondýnka a coby vojákova dívka se představila v povídce Věrné milování v povídkovém snímku Jak rodí chlap (1979). V Housatech (1979) Karla Smyczka si nezahrála, ale zhostila se funkce asistentky režie. V klasice Jára Cimrman, ležící, spící (1983) představovala ženu kloboučníka Lešnera (Jan Hraběta), v psychologické Kariéře (1984) byla referentkou a v dramatu podle Jana Otčenáška Když v ráji pršelo (1987) učitelkou. V televizi se objevila v seriálech Pan Tau (1971), Inženýrská odysea (1979) a

Arabela (1980). Radka Dulíková zemřela na následky mozkové příhody v Praze 16. srpna 2011.

Eva Jakoubková (* 8. 2. 1952 v Ostravě-Zábřehu) odešla po studiu na konzervatoři v rodném městě na pražskou DAMU, kterou absolvovala v roce 1973. Po vztazích s režisérem Evženem Sokolovským, či hercem Iljou Rackem se v roce 1985 se provdala za zpěváka Petra Nováka. Vztah skončil fatálně, když společný koníček obou, alkohol, způsobil roku 1997 Novákovu smrt celkovým selháním organismu. Než se tato melancholicky krásná herečka objevila na stříbrném plátně, zahrála si v Československé televizi v šesti inscenacích a v obskurně kultovním seriálu Muž na radnici (TV, 1976). Návštěvníci kinosálů ji mohli poprvé spatřit ve slovenském válečném dramatu Chod' a nelúč sa (1979), kde ztvárnila tragickou postavu (jak jinak) Júliu Cafíkovou. Téhož roku měl pak premiéru i Kachyňův snímek Lásky mezi kapkami deště (1979), kde si zahrála ženu pana Bursíka (Vladimír Menšík). Objevila se i v hodinovém trezorovém snímku AEIOU (1979), v minimalistické sci-fi Kam zmizel kurýr (1981) byla novinářkou Marcelou, mající platonické pletky s mimozemšťanem a v psychologickém snímku o lidech s traumatem z koncentračního tábora Schůzka se stíny (1982) hrála manželku Radoslavu Brzobohatému. Poté si opět odskočila do slovenských filmových ateliérů Koliba, aby natočila dramata Zbohom, sladké driemoty (1983) a Tisícročná včela (1983). Po návratu na Barrandov si zahrála snoubenku Petra Nárožného, který se ve Vorlíčkově fantastické komedii Já nejsem já (1985) nečekaně promění v Oldřicha Kaisera. Objevila se i v životopisném snímku o levicové průkopnici Rose Luxemburgové (1986), který společně s našimi, vyrobili tehdejší západoněmečtí filmaři. V další koprodukcii, tentokrát Československo – sovětské Cizím vstup povolen (1986), ztvárnila matku hlavní dětské hrdinky, která jede s rodiči do Moskvy. Poté opět odcestovala na Slovensko, zahrát si ve dvou dramatech. Južná pošta (1987) podle románu Ladislava Balleka se odehrává v bezprostředně poválečném čase a komorní Hody (1987) vypráví o komplikované situaci kolem prodeje rodinného domu. Posledním filmem Evy Jakoubkové byl poetický snímek Helimadoc (1993), v němž ztvárnila matku chlapce Emila, hlavního hrdiny a vypravěče příběhu. Pro Československou a později pro Českou televizi odehrála téměř čtyřicet rolí. Od roku 1994 až do své smrti už bohužel nic nenatočila, kvůli pití byla vyhozena i z Činoherního klubu a právě alkohol byl hlavní příčinou její smrti, k níž došlo 16. 6. 2005 v Praze.

V Karviné se 8. 12. 1953 narodila Marie Sýkorová, žena která změnila pohled tuzemských filmových fanoušků na mladší dobu kamennou. V dětství se na ZUŠ učila zpěvu, tanci a hře na klavír, po absolvování gymnázia nastoupila na JAMU v Brně. Na plátně debutovala ještě jako studentka postavou tanečnice v Kachyňově filmu Smrt mouchy (1976). V posledním ročníku dostala nabídku na roli v pravěké trilogii podle Eduarda Štorcha.

Původně prý měla ztvárnit lehce unylou Šťastnou chvíli (ve finální části Volání rodu ji hrála Gabriela Osvaldová), nakonec Sýkorovou režisér Jan Schmidt vcelku logicky obsadil do role divoké Veverice. Lze ji tak vidět v prvních dvou dílech trilogie s názvy Osada Havranů (1977) a Na veliké řece (1977). Poté se vcelku překvapivě v žádném dalším, byť třeba jen televizním, filmu už neobjevila. Co tedy dělala? Po ukončení JAMU hrála ve Státním divadle v Brně, kde účinkovala především v muzikálech. V 80. letech pracovala v brněnské televizi jako moderátorka hudebního pořadu Všichni se ptají, komu to hrají, aktivně provozovala dechovku, což znamená, že zpívala v souborech Brňáci a Pantůčci a jako konferenciérka jezdila pět let (až do roku 1989) s Moravankou po Československu. Poté na ZUŠ v Pohořelicích vyučovala tanec, step, zpěv i herectví.

S manželem provozovala lahůdkářství v Brně, po rozvodu vedla sama obchod s obuví a textilem. Později pobývala a pracovala v Americe a v Kanadě, jako ošetřovatelka v Anglii a coby recepční ve švýcarském horském hotelu. Loni v zimě oslavila kulatých sedmdesát let.

Téma uzavřeme Irenou Konvalinovou, narozenou 23. 12.

1955 v Opavě. Než se stala herečkou, vystudovala Střední pedagogickou školu v Krnově, obor učitelka mateřských škol. Právě na této instituci byl u ní jednou z profesorek objeven dramatický talent, což přimělo Irenu začít po maturitě studovat herectví. Po absolvování brněnské JAMU hrála dva roky v Severomoravském divadle v Šumperku, poté přešla do Státního (dnes Národního) divadla v Brně, kde zůstala téměř dvacet let. Právě v jihomoravské metropoli dostala šanci zahrát si v televizi, konkrétně titulní hrdinku a vypravěčku pohádek Tisíce a jedné noci Šahrazád (TV, 1985). Ve filmu se tato vizuálně zajímavá herečka objevila bohužel pouze jednou a to v přepisu románu Vladislava Vančury Útěk do Budína (2002).

Naposledy ji mohli diváci spatřit v televizní adaptaci scénáře Michaela Viewegha Definice lásky (TV, 2012). Zemřela 20. 11. 2015 v Brně.

FOTO distributoři

Hana Lelitová ve filmu Já truchlivý Bůh

Eva Gorčicová v Bakalářích

Eva Jakoubková ve filmu Kam zmizel kurýr

Radka Dulíková ve filmu Vysoká zed'

Irena Konvalinová jako Šahrazád

Marie Sýkorová v Osadě havranů

Moravskoslezská filmová stopa: herečky (filmů) pro pamětníky 4

AUTOR Roman Vojkůvka

FOTO distributoři

Poslední část seriálu věnovanou herečkám filmů, na něž pomalu sedá prach, uzavřeme připomínkou šesti výrazných žen. Spojuje je především skutečnost, že jejich potenciál nebyl filmaři dostatečně využit. Některé z nich tak žádnou výraznou postavu na plátně nikdy nehrály. Jiné silnou rolí začaly a zažily díky ní svůj herecký vrchol na samém počátku a poté byly, ať už vinou barrandovských pohlavárů, či svou vlastní, obsazovány pouze do postav okrajových, či z pláten kin nadobro zmizely.

3. 1. 1949 se v Ostravě narodila **Hana Lelitová**. Od dětství tančila na jevišti Divadla Antonína Dvořáka, milovaného baletu však musela záhy zanechat kvůli nepřípustné výšce (168 cm). Vystudovala tedy herectví na Státní konzervatoři v Brně. První angažmá získala v ostravském Divadle Petra Bezruče, odkud si odskočila vyhrát soutěž krásy Miss Vítkovických železáren. Ve stejné době byla na základě fotografie z konzervatoře pozvána na konkurz filmového přepisu Kunderovy povídky **Já truchlivý Bůh** (do kin uveden 1969). Úspěšně prošla třemi koly a byla vybrána ze tří set dvaceti uchazeček do hlavní ženské role studentky Janičky (po boku Miloše Kopeckého). Další, rozsahem menší roli, získala v Herzově televizním filmu **Sladké hry minulého léta** (1969), který byl rok po premiéře na obrazovkách

Hana Lelitová ve filmu *Já truchlivý Bůh*

uveden Slovenskou pojičovnou filmov i do kin. Roli manželky výrobce gramofonových desek Ferrera (Vladimír Ráž) ztvárnila v muzikálu **Hvězda padá vzhůru** (1974) s Karlem Gottem v hlavní roli. O další hereckou práci se jí v několika následujících letech postarali režiséři na Slovensku. Objevila se tam v budovatelském snímku **Ohnivá křižovatka** (1974), v krimi s ma-

niakem ohrožujícím ženy břitvou **Šepkající fantóm** (1975), psychologickém dramatu **Advokátka** (1977) a v Jakubiskově komedii **Nevera po slovensky** (1981). Opět s Jurajem Herzem spolupracovala na barrandovském snímku **Zastihla mě noc** (1985), svou filmovou kariéru pak uzavřela drsným krimifilmem z Ostravska **Divoká svině** (1989). V databázích a titulcích filmů ji lze najít i pod jménem Hana Prymusová-Lelitová. Letos oslavila pětasedmdesátiny.

Eva Gorčicová (* 17. 5. 1950) se v rodné Ostravě dlouho neohřála a svou uměleckou dráhu spojila s brněnským Městským divadlem, kde setrvala sedmatřicet let. Před kamerou se poprvé objevila ve svých dvanácti, nešlo ovšem o projekt mířící do kin, nýbrž o komedii **Příliš velká výhra** (TV, 1972),

Eva Gorčicová v *Bakalářích*

vyrobenou pro televizní obrazovku. Ve filmu ji bylo možné spatřit podstatně později a pouze dvakrát, konkrétně v nepřilíhově povedené komedii **WesternStory** (2011) a dramatu o zmateném cyklistovi s názvem **Posel** (2012). Její herectví bylo podstatně lépe využito v Československé a později České televizi, zejména v její brněnské pobočce, kde vytvořila na tři desítky rolí. Zahrála si např. v komedii **Domáci strava je domácí strava** (TV, 1978), pohádce **O Radkovi a Mileně** (TV, 1990), či v krimi seriálech **Hříšní lidé města brněnského** (TV, 1999) a **Četnické humoresky** (TV, 2001-2007). Zemřela 22. 12. 2015 v Brně.

Radka Dulíková ve filmu *Vysoká zeď*

po účinkování v Kachyňově dramatu **Vysoká zeď** (1963), kde ztvárnila třináctiletou Jitku, zamilovanou do mladíka (Vít Olmer) dočasně upoutaného na invalidní vozík. Následovalo studium na gymnáziu, během něhož byla členem ostravského divadla Waterloo. Po neúspěšném pokusu o přijetí na DAMU (nepřijetí na herecké školy potkalo i několik pozdějších tzv. dětských hvězd, např. Zanetu Fuchsovou a Michaelu Kudláčkovou), nastoupila v roce 1970 do Těšínského divadla, odkud po dvou letech odešla do Prahy. Zde pracovala jako produkční, administrativní síla, inspicientka a asistentka v činoherním klubu. K filmu se

(1979) Karla Smyczka si nezahrála, ale zhostila se funkce asistentky režie. V klasice **Jára Cimrman, ležící, spící** (1983) představovala ženu kloboučníka Lešnera (Jan Hraběta), v psychologické **Kariéře** (1984) byla referentkou a v dramatu podle Jana Otčenáška **Když v ráji přšelo** (1987) učitelkou. V televizi se objevila v seriálech **Pan Tau** (1971), **Inženýrská odysea** (1979) a **Arabela** (1980). Radka Dulíková zemřela na následky mozkové příhody v Praze 16. srpna 2011.

Eva Jakoubková (* 8. 2. 1952 v Ostravě-Zábřehu) odešla po studiu na konzervatoři v rodném městě na pražskou DAMU, kterou absolvovala v roce 1973. Po vztazích s režisérem Evženem Sokolovským, či hercem Iljou Rackem se v roce 1985 se provdala za zpěváka Petra Nováka. Vztah skončil fatálně, když společný koníček obou, alkohol, způsobil roku 1997 Novákovu smrt celkovým selháním organismu. Než se tato melancholicky krásná herečka objevila na stříbrném plátně, zahrála

8. 10. 1950 se v Ostravě narodila **Radka Dulíková**. Otce si v dětství moc neužila, byl totiž v padesátých letech Gottwaldovým totalitním režimem uvězněn v Jáchymově. Ani po propuštění na amnestii se na svobodě dlouho neohřál, pro porušení podmínek, k čemuž stačila malá záminka, byl opět posazen za mříže, tentokrát v Leopoldově a ve slovenské Ilavě. Propuštěn natrvalo byl až v roce 1962. Malá Radka mezitím, už od svých osmi let, působila v ostravském dětském rozhlasovém souboru a sbírala zkušenosti na jevištích Státního divadla a Divadla Petra Bezruče. Filmovat začala velmi záhy. Debutovala v havířské komedii **Kotrmelec** (1961) jako dcera hlavního hrdiny Kohuta v podání Rudolfa Deyla ml. Do tehdejšího západního světa se v rámci festivalů podívala

v **Činoherním klubu**, k nimu se vrátila devět let po Vysoké zdi, leč žádná další velká role už na ni nečekala. V dramatu **Bitva o Hedviku** (1972) ztvárnila sekretářku, v historickém snímku **Zločin v Modré hvězdě** (1973) úřednici, v krimi **Noc oranžových ohňů** (1974) zapsouvatelku u soudu, ve špiónážním snímku **Akce v Istanbulu** (1975) sekretářku a tajemnici v povídce **Jak se plaší Smrtihlav z triptychu Profesori za školou** (1975). Objevila se i ve slovenském dramatu **Stretnutie** (1975), ve fantastické komedii **Od zítřka nečarují** (1978) byla maminkou jedné z dětských postav, v psychologickém snímku **Nechci nic slyšet** (1978) je v titulcích uvedena jako blondýnka a coby vojáková dívka se představila v povídce **Věrné milování** v povídkovém snímku **Jak rodí chlap** (1979). V **Housatech**

Eva Jakoubková ve filmu *Kam zmizel kurýř*

si v Československé televizi v šesti inscenacích a v obskurně kultovním seriálu **Muž na radnici** (TV, 1976). Návštěvníci kinosálů ji mohli poprvé spatřit ve slovenském válečném

dramatu **Chod a neluč sa** (1979), kde ztvárnila tragickou postavu (jak jinak) Júliu Cafíkovou. Téhož roku měl pak premiéru i Kachyňův snímek **Lásky mezi kapkami deště** (1979), kde si zahrála ženu pana Bursíka (Vladimír Menšík). Objevila se i v hodinovém trezorovém snímku **AEIOU** (1979), v minimalistické sci-fi **Kam zmizel kurýř** (1981) byla novinářkou Marcelou, mající platonické pletky s mimozemšťanem a v psychologickém snímku o lidech s traumatem z koncentračního tábora **Schůzka se stíny** (1982) hrála manželku Radoslavu Brzobohatému. Poté si opět odskočila do slovenských filmových ateliérů Koliba, aby natočila dramata **Zbohom, sladké dřímoty** (1983) a **Tisícročná včela** (1983). Po návratu na Barrandov si zahrála snoubenku Petra Nárožného, který se ve Vorlíčkově fantastické komedii **Já nejsem já** (1985) nečekané promění v Oldřicha Kaisera. Objevila se i životopisném snímku o levicové průkopnici **Rose Luxemburgové** (1986), který společně s našimi, vyrobili tehdejší západoněmečtí filmaři. V další koprodukcí, tentokrát Československo – sovětské **Cizím vstup povolen** (1986), ztvárnila matku hlavní dětské hrdinky, která jede s rodiči do Moskvy. Poté opět odcestovala na Slovensko, zahrát si ve dvou dramatech. **Južná pošta** (1987) podle románu Ladislava Balleka se odehrává v bezprostředně poválečném čase a komorní **Hody** (1987) vypráví o komplikované situaci kolem prodeje rodinného domu. Posledním filmem Evy Jakoubkové byl poetický snímek **Helimadoe** (1993), v němž ztvárnila matku chlapce Emila, hlavního hrdiny a vypravěče příběhu. Pro Československou a později pro Českou televizi odehrála téměř čtyřicet rolí. Od roku 1994 až do své smrti už bohužel nic nenatočila, kvůli pití byla vyhozena i z Činoherního klubu a právě alkohol byl hlavní příčinou její smrti, k níž došlo 16. 6. 2005 v Praze.

Marie Sýkorová v *Osadě havranů*

V Karvině se 8. 12. 1953 narodila **Marie Sýkorová**, žena která změnila pohled tuzemských filmových fanoušků na mladší dobu kamennou. V dětství se na ZUŠ učila zpěvu, tanci a hře na klavír, po absolvování gymnázia nastoupila na JAMU v Brně. Na plátně debutovala ještě jako studentka postavou tanečnice v Kachyňově filmu **Smrt mouchy** (1976). V posledním ročníku dostala nabídku na roli v pravěké trilogii podle Eduarda Štorcha. Původně prý měla ztvárnit lehce unylov Štátnou chvíli (ve finální části **Volání rodu** ji hrála Gabriela Osvaldová), nakonec Sýkorovou režisér Jan Schmidt vcelku logicky obsadil do role divoké Veverice. Lze ji tak vidět v prvních dvou dílech trilogie s názvy **Osada Havranů** (1977) a **Na veliké řece** (1977). Poté se vcelku překvapivě v žádném dalším, byť třeba jen televizním, filmu už neobjevila. Co tedy dělala? Po ukončení JAMU hrála ve Státním divadle v Brně, kde účinkovala především v muzikálech. V 80. letech pracovala v brněnské televizi jako moderátorka hudebního pořadu **Všichni se ptají, komu to hrají**, aktivně provozovala dechovku, což znamená, že zpívala v souborech **Brňáci** a **Pantůčci** a jako konferenciérka jezdila pět let (až do roku 1989) s Moravankou po Československu. Poté na ZUŠ v Pohořelicích vyučovala tanec, step, zpěv i herectví. S manželem provozovala lahůdkářství v Brně, po rozvodu vedla sama obchod s obuví a textilem. Později

pobývala a pracovala v Americe a v Kanadě, jako ošetrovatelka v Anglii a coby recepční ve švýcarském horském hotelu. Loni v zimě oslavila kulatých sedmdesát let.

Téma uzavřeme **Irenou Konvalinovou**, narozenou 23. 12. 1955 v Opavě. Než se stala herečkou, vystudovala Střední pedagogickou školu v Krnově, obor učitelka mateřských škol. Právě na této instituci byl u ní jednou z profesorek objeven dramatický talent, což přimělo Irenu začít po maturitě studovat herectví. Po absolvování brněnské JAMU hrála dva roky v Severomoravském divadle v Šumperku, poté přešla do Státního (dnes Národního) divadla v Brně, kde zůstala téměř dvacet let. Právě v jihomoravské

Irena Konvalinová jako *Šahrazád*

metropoli dostala šanci zahrát si v televizi, konkrétně titulní hrdinku a vypravěčku pohádek **Tisíce a jedné noci Šahrazád** (TV, 1985). Ve filmu se tato vizuálně zajímavá herečka objevila bohužel pouze jednou a to v přepisu románu Vladislava Vančury **Útěk do Budína** (2002). Naposledy ji mohli diváci spatřit v televizní adaptaci scénáře Michaela Viewegha **Definice lásky** (TV, 2012). Zemřela 20. 11. 2015 v Brně.

« zpět na začátek